

Yaddaşlarda yaşayanlar

Xeyirxahlıq nümunəsi

Bəri başdan deyim ki, son 25–30 ildə dəfələrlə Türkiyəyə getsəm də, uşaqlıq və gənclik illərimdə qətiyyən belə bir arzum olmamışdı. Çünki həmin dövrdəki dövlət siyasəti Türkiyəni bizə NATO üzvü (Türkiyə 1952-ci ildən bu hərbi ittifaqın üzvüdür), düşmən dövlət kimi təqdim etmiş və mən də “fəal komsomolçu” kimi həmin düşüncənin təbliğatçılarından biri olmuşdum. Bu qardaş ölkəni görmək həvəsi məndə məhz SSRİ dönəmində, 1977-ci ildə Aqşın Babayevin Türkiyə təəssüratlarını eşidəndən sonra yaranmışdı.

Unuda bilmərəm, Bayılda, Neftçilərin Mədəniyyət Sarayında fəaliyyət göstərən “Müşfiq bulağı” ədəbi birliyinin görüşə dəvət etdiyi qonaqlardan biri də iki il “düşmən ölkədə” – Türkiyədə işləyib qayıtmış Aqşın Babayev idi. Qonağın həmin bir saatlıq tədbirdə sevvə-sevvə, qardaşcasına, fəxarətlə danışdıqları, sözlün həqiqi mənasında, mənə Türkiyəni sevdirmişdi. Ədəbi birliyin bütün tədbirlərində “dil ağıza qoymasam” da, həmin tədbirdə danışa bilməmişdim. Aparıcı mənə söz verəndə isə “Türkiyəyə gedib qayıdıandan sonra danışaram” – deyə vəziyyətdən çıxmışdım. O zaman hamı gülsə də, Aqşın müəllim “İnşallah, gədersən!” – deyə mənə ürək-dirək vermişdi. Çox sonralar bu xatirəni dövlət radiosu Xəbərlər baş redaksiyasının baş redaktoru, rəhmətlik Heydər Zeynaloğlunun iş otağında Aqşın müəllimə danışmışdım.

Radiodan söhbət düşmüşkən xatırladım ki, sovet dönəmində Cənubi Azərbaycandakı soydaşlarımız üçün hazırlanan “Körpü” verilişinin də, “Səhər” xəbərlər proqramının da yaradıcısı Aqşın Babayev olmuşdu və həmin verilişlər indi də “yaşayır”. Aqşın müəllimin adı ilə bağlı olan başqa bir təsisat isə Milli Məclisin mətbuat katibliyidir. Aqşın Babayev o xidmətin yarandığı gündən etibarən tam 15 il rəhbəri olmuş və 2004-cü ildə II dərəcəli dövlət müşaviri statusuna layiq görülmüşdü. Mən o dövrdə Ali Sovetin, demək olar ki, bütün tədbirlərində iştirak edirdim. O zaman üç məsələ mənim diqqətimdən yayınmırdı: Aqşın Babayevin

bütün jurnalistlərlə təcrübəli müəllimin sevimli şagirdi ilə danışmış kimi rəftar etməsi, Rəsul Quliyevin xarici qonaqlarla bir az erkəyana danışması, bir də əcnəbi siyasətçilərin Heydər Əliyevə çox böyük ehtiramla yanaşması. ...Qərəz, mən dövlət radiosundan ayrılıb, köhnə həmkarımız Qulu Kəngərlinin təşəbbüsü və iştirakı ilə “Xalq qəzeti”nə gələndə baş redaktor Mahal İsmayloğlu sınaq müddəti adıyla məni parlamentə göndərdi. Hamı bilirdi ki, iş yerindən vəsiqəsi olmayan jurnalisti Milli Məclisə buraxmırdılar. Mən radiodakı şöbəmizin əməkdaşı Cahid Rüstəmov (Cahid müəllim uzun müddət televiziya-da işləmiş, yaş senzinə görə onu işdən çıxartmaq istəmədiklərinə görə radionun Xəbərlər redaksiyasına göndərmişdilər) dedim ki, Aqşın Babayev sizin yaxın dostunuzdur, mənim parlamentə buraxılmağıma kömək eləsin. Cahid müəllim yanımdaca zəng elədi. Aqşın

Babayev dedi: “Mən nə zamansa BMT məsulu olsam, İttifaq Mirzəbəylinin o binaya girişinə də heç bir məhdudiyət qoyulmaz.”

...Mən parlamentin iclaslarına getdim, dörd-beş yazı hazırladım və cəmi on gündən sonra əmrim verildi. Sonralar Aqşın Babayevlə neçə yüz dəfə görüşdüm... sayını – hesabını bilmirəm. Amma onu bilirəm ki, filologiya elmləri doktoru, professor Aqşın Babayev Azərbaycan Dövlət Mədəniyyət və İncəsənət Universitetinin “Ədəbi yaradıcılıq və ekran dramaturgiyası” kafedrasının müdiri vəzifəsində çalışdığı illərdə bizim evin ilki Sadiq həmin universitetdə oxuyurdu. Aqşın müəllim, bəlkə də, on dəfə mənə demişdi ki, sən o uşağın adını səhv yazdırmısan, onun adı Sadiq yox, Sakit olmalı idi.

Bir dəfə də (artıq Sadiq universiteti bitirəndən beş-altı il sonra) məndən soruşdu ki, Sakit necədir? Dedim, sağ olun. Çində magistratura təhsilini başa vurub, indi də doktoranturaya hazırlaşır. Elə sevindi ki, sanki, söhbət öz nəvəsinin uğurlarından gedirdi: “O bacarar, doktoranturayı da oxusun, əmisi ona hansı məsələdə istəsə kömək edər”. Xatırladım ki, Aqşın müəllim Ali Attestasiya Komissiyasının Ekspert Şurasının üzvü idi. ...Təbii ki, hamımız həyatdan gedəcəyik. Ancaq Aqşın Babayevin torpaqlarımızın düşmən işğalından azad edilməsini görmədən dünyasını dəyişməsi (2020-ci il iyunun 10-da), sözlün həqiqi mənasında, onu istəyənlərin ürəyini yandırdı. Çünki o, daim – həm ulu öndərin, həm də Prezident İlham Əliyevin münafiqşənini ədalətli şəkildə həll edilməsi üçün apardığı mübarizənin, demək olar ki, içərisində olmuşdu. Allah rəhmət eləsin!

**İttifaq MİRZƏBƏYLİ,
Əməkdar jurnalist**